

Ταυτοποίηση μάρτυρα Γιώργου Βούτση

Πρόεδρος: Πείτε λοιπόν.. η ίδια ερώτηση είναι η γενική κατ αρχήν και σε εσάς που είστε μάρτυρας σε αυτήν την υπόθεση. Τι έχετε να καταθέσετε όσον αφορά την περεταίρω διαφώτιση του ζητήματος της δράσης αυτής της οργάνωσης και των κυρίων κατηγορουμένων που σας προτείνουν ως μάρτυρα, την προσωπική σας εμπειρία, την προσωπική σας ανάλυση, την προσωπική σας προσέγγιση τέλος πάντων.

Γ. Βούτσης: Μάλιστα. Κατ αρχήν τοποθετούμαι σαν ένα άτομο από το αναρχικό κίνημα και δηλώνω αλληλέγγυος και πολιτικά συνένοχος στο έργο του επαναστατικού αγώνα.

Πρόεδρος: Πάρτε μια απόσταση από το μικρόφωνο γιατί ξέρετε βουίζει και δεν ακούγετε (...)Κρατήστε μια απόσταση...

Γ. Βούτσης: Με τον Νίκο Μαζιώτη και την Πόλα Ρούπα γνωρίστηκα τώρα, μετά τη λήξη του 18αμήνου τους, που βγήκαν έξω. Συμμετείχαμε σε κοινές κινήσεις αλληλεγγύης, δράσεις για την οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας αλλά και σε άλλους αγώνες αυτό το διάστημα, όσο προλάβαμε δηλαδή. Με τον σύντροφο Κώστα Γουρνά μας συνδέει μια συντροφική σχέση από το 2002, από την κοινή συμμετοχή μας στην Συνέλευση Αναρχικών, τότε είχαμε συμμετάσχει μέσα από αυτό το σχήμα σε διάφορους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, στα αντιπολεμικά συλλαλητήρια ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ το 2002, σε κινήσεις ενάντια στην σύνοδο κορυφής των ευρωπαίων εγκληματιών στην Θεσσαλονίκη και μάλιστα δεν θα ξεχάσω την παρέμβαση στα Σωλινουργεία της Κορίνθου εκεί που δολοφονήθηκαν έξι εργάτες από τα αφεντικά, τα εργατικά ατυχήματα σε εισαγωγικά όπως αρέσκονται τα αφεντικά να τα δηλώνουν στις στατιστικές τους ενώ πρόκειται για σαφείς σφαγές του προλεταριάτου πάνω στον βωμό του καπιταλιστικού κέρδους, όταν για μια βαλβίδα αντιστροφής της φλόγας, η οποία στοιχίζει μόλις 1000 ευρώ τσιγκουνευτήκαν τα αφεντικά ως πούμε να την πάρουνε. Χίλια ευρώ κοστολογήθηκε η ανθρώπινη ζωή τότε έξι εργατών οι οποίοι δολοφονήθηκαν στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Θα ήθελα έτσι πριν πω αυτά τα σύντομα στην κατάθεση μου να κάνω ένα σχόλιο, θεωρώ ότι έχει επιβληθεί ένας νόμος της σιωπής σε αυτήν την δικαστική αίθουσα όσον αφορά την δημοσιοποίηση του δικαστηρίου. Γυρνάμε όλοι σπίτια μας, ανοίγουμε τις τηλεοράσεις, τα κρατικά μέσα τα ραδιόφωνα, δεν ακούγεται τίποτα σε σχέση με αυτό το δικαστήριο. Αυτή η συνθήκη είναι τμήμα του κοινωνικού ολοκληρωτισμού ο οποίος χιτίζεται και είναι άμεσα συνδεδεμένη με την φασιστικοποίηση ολοένα και μεγαλύτερων τμημάτων της κοινωνίας. Ακόμη, έχει να κάνει με την συνέχιση της φίμωσης του λόγου των πολιτικών κρατουμένων, των ειδικών συνθηκών της κράτησης τους και την επιχείρηση αποκοπής τους από την κοινωνία. Δηλαδή προσπαθούν να διαρρήξουν τον πολιτικό λόγο και τις ιδέες των πολιτικών κρατουμένων από την ευρύτερη κοινωνία. Μάλιστα χαρακτηριστικό είναι ότι ενώ μαθαίναμε διαρκώς ότι δημοσιογράφοι ρωτούσαν για το αν θα έρθει ο σύντροφος Κουφοντίνας, λόγο του ότι είναι δέκα χρόνια φυλακισμένος και τα λοιπά και είχε γίνει και λίγο βούκινο δηλαδή εμείς λέγαμε θα ρθει, θα ρθει, θα ρθει.. τελικά ήρθε, αυτοί δεν ήρθαν και αυτό το πράγμα δεν είναι καθόλου τυχαίο, μιλάμε για επίσημο νόμο της σιωπής από τους κρατικούς νατβατζήδες. Από κει και πέρα θέλω να πω ότι η βία αποτελεί δομικό στοιχείο του καπιταλιστικού συστήματος, η συστημική βία είναι η στοχευόμενη ταξικά βία των κυρίαρχων απέναντι στα εκμεταλλεζόμενα τμήματα της κοινωνίας. Βία είναι η κακοποίηση

αλλοδαπής μητέρας μπροστά στα μάτια του μικρού παιδιού της στο Α.Τ. του Αγίου Παντελεήμονα. Στο αστυνομικό τμήμα αυτό καθημερινά άνθρωποι, φτωχοδιάβολοι, μετανάστες, πόρνες, τοξικοεξαρτημένοι, καθημερινά βιώνουν την κρατική βαρβαρότητα, βασανίζονται, ξυλοκοποούνται και οι κραυγές τους και τα αναφιλητά τους είναι τόσο δυνατά που ακούγονται και έξω από το αστυνομικό τμήμα αν σταθεί κάποιος. Βία είναι οι 36 δολοφονημένοι εργάτες στην Μαρίκানা της Ν. Αφρικής στο εργοστάσιο πλατίνας, εκεί που δολοφονήθηκαν από τις δυνάμεις καταστολής επειδή απέργησαν διεκδικώντας καλύτερους μισθούς. Διέρρηξαν τους δεσμούς τους με το προηγούμενο συνδικάτο, το ξεπουλημένο συνδικάτο, το κρατικό συνδικάτο, ελεγχόμενο από το Αφρικάνικο Κογκρέσο δημιουργώντας ένα καινούργιο συνδικάτο. Αυτή η επιλογή στοίχισε την ζωή τους. Αυτές είναι εικόνες από το μέλλον, για όλες τις ευρωπαϊκές μητροπόλεις, όταν όλοι οι εργαζόμενοι εκεί έξω, διαρρήξουν τους δεσμούς τους με τα ξεπουλημένα συνδικάτα, δημιουργώντας νέες αυτοδιαχειριζόμενες εστίες αντιπαράθεσης με τα αφεντικά. Εστίες έμπρακτης προλεταριακής αντεπίθεσης. Βία είναι η αύξηση της ανεργίας, η υπαγωγή της χώρας στο Δ.Ν.Τ., η αναζήτηση τροφής στα σκουπίδια και οι περικοπές στα φάρμακα για τους καρκινοπαθείς, οι 2.000 δολοφονημένοι «αυτοκτονημένοι» από τα πρώτα αδιέξοδα της κρίσης. Ακόμα πιο βίαιη η επίθεση του συστήματος στα πιο λούμπεν τμήματα του προλεταριάτου, δημοσιεύει φωτογραφίες των οροθετικών γυναικών διαπομπεύοντας τις με αυτόν τον τρόπο, φυλακίζει αθρόα φτωχοδιάβολους στις φυλακές, ενώ οι μεγαλοεγκλιματίες, αυτοί που καταχράστηκαν τον κοινωνικό πλούτο και πλούτισαν σε βάρος της κοινωνίας βρίσκονται έξω, ελεύθεροι επίσης δεν μπορούμε όταν μιλάμε για κρατική βαρβαρότητα να ξεχνάμε ένα θέμα που δεν έχει βγει ιδιαίτερα στην δημοσιότητα, είναι τα μπλε κελιά, τα ψυχιατρεία των φυλακών Κορυδαλλού εκεί που φυτοποιούνε τους απειθαρχούς εγκλείστους βάζοντάς τους μέσα σε χώρους με φελιζόλ-σφουγγάρια τοποθετημένα στους τοίχους για να μην μπορούν να αυτοκτονήσουν και με εναλλασσόμενες θερμοκρασίες στο aircondition, μια ζέστη μια κρύο κάθε πέντε με δέκα λεπτά τους οδηγούνε στην απόλυτη φυτοποίηση. Αυτός είναι ουσιαστικά ο σωφρονισμός που ευαγγελίζονται. Είναι το ίδιο σύστημα που επιχειρεί να εξοντώσει φυσικά και ηθικά τους πολιτικούς του αντιπάλους σε κελιά τύπου F στην Τουρκία, σε κελιά τύπου FIES στην Ισπανία, στο Γκουαντάναμο, στις ειδικές πτέρυγες συνθηκών κράτησης που βρίσκονται πολιτικοί κρατούμενοι στην Ελλάδα. Η συστημική βία είναι δολοφονική βία, είναι η πιο κτηνώδης βία που γνώρισε ποτέ η ιστορία. Δολοφονική βία και τρομοκρατία είναι η επίθεση των ΜΑΤ στις περσινές διαδηλώσεις γύρω από την πλατεία Συντάγματος. Εκεί που παρ' ολίγον να δολοφονήσουν ανθρώπους ρίχνοντας τόνους χημικών κατά διαδηλωτών, κατά ανέργων, φοιτητών, νεολαίων και χτυπώντας στα κεφάλια και επιβραβεύοντας μάλιστα ο ένας τον άλλον, διαδηλωτές, όπως οι περιπτώσεις Κουτσουμπού, Κάφκα, οι οποίοι αιμόφυρτοι, δίπλα μας τσαλαπατήθηκαν στο οδόστρωμα και παρ' ολίγον να τους σκοτώσουν. Αυτά λοιπόν για τους ματζούνηδες των 700 ευρώ. Βία είναι η επιβράβευση του Αιγύπτιου αστυνομικού που θα στοχεύσει στο μάτι διαδηλωτή από τους συναδέλφους του. Η αντιβία του Επαναστατικού Αγώνα αποτέλεσε την απάντηση της οργάνωσης στα εγκληματικά σχέδια της εξουσίας και στην βάρβαρη και λυσσαλέα βία του συστήματος. Αντίσταση απέναντι στην απαξία της ανθρώπινης ζωής από τα αφεντικά. Αντίσταση απέναντι στον πόλεμο που έχουν κηρύξει πλούσιοι εναντίων φτωχών. Η δυναμική αντεπίθεση του Επαναστατικού Αγώνα είναι κτήμα του ευρύτερου επαναστατικού κινήματος για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την

μετάβαση στην αταξική κοινωνία. Μήνυμα στους ισχυρούς ότι δεν είναι άτρωτοι και επαναστατικό σινιάλο στους επαναστατημένους όλων των χωρών που αγωνίζονται με ανιδιοτέλεια για μια κοινωνία ισότητας και ελευθερίας. Η παρακαταθήκη που άφησε η οργάνωση, ισχυρή. Σαν τις εκρήξεις που προκάλεσε στην καρδιά του κτήνους που αιμορράγησε όταν είδε να πλήττονται τα αγαπημένα του παιδιά. Θα ήθελα να αναφέρω ορισμένα σημεία σε σχέση με την παρακαταθήκη που θεωρώ ότι άφησε η συγκεκριμένη οργάνωση, θα μπορούσα να την τιτλοφορήσω ως « πόλεμος ενάντια στον φόβο». Κατ' αρχήν θα ήθελα να τονίσω την αυταξία της συλλογικότητας. Δηλαδή το γεγονός ότι κάποιοι άνθρωποι δεν αφομοιώθηκαν μέσα σε μια κοινωνία η οποία είχε έντονα δομηθεί πάνω στα χαρακτηριστικά του φιλοτομαρισμού, του ατομισμού, μέσα σε μια νεοτροπία «κοιτάω την πάρτη μου» και «ποιος είμαι εγώ να βγάλω το φίδι από την τρύπα». Το γεγονός ότι κάποιοι άνθρωποι σε αυτή την συγκυρία αντί να παραδοθούν στην ματαιότητα, αντί να αφομοιωθούν μέσα από τον υλικό κόσμο και από τα υλικά συμφέροντα, κόντρα δηλαδή στην εποχή τους, δημιούργησαν μια συλλογικότητα ανοιχτής αντιπαράθεσης με το καθεστώς, δίνοντας όλες τους τις δυνάμεις μαχόμενοι γι αυτό. Από κει και πέρα μέσα από την δράση του ο Επαναστατικός Αγώνας απέδειξε ότι το σύστημα μπορεί να είναι ισχυρό, , παρ' όλα αυτά δεν είναι άτρωτο. Μέσα από τις ενέργειες της η οργάνωση, συνέβαλλε στην ενθάρρυνση του δυναμικού σαμποτάζ, των καταπιεσμένων, όταν πάρα πολλές εμπρηστικές ομάδες αναθάρρεψαν βλέποντας τα επιχειρησιακά κατορθώματα και την αναβάθμιση των ενεργειών του Επαναστατικού Αγώνα. Όταν 3, 4, 5 πόσοι άνθρωποι συμμετείχαν σε αυτή την οργάνωση μπορούν και κάνουν τόσο δυναμικές ενέργειες, τότε γιατί να μην μπορούνε σύντροφοι να τοποθετούν εμπρηστικούς μηχανισμούς σε πρεσβείες, σε κομματικά γραφεία, σε αστυνομικά τμήματα. Αξιοσημείωτη είναι επίσης η ψυχολογική ανάταση στους καταπιεσμένους. Θεωρώ σήμερα ότι μια δυναμική ένοπλη οργάνωση είτε και μια μαζική ένοπλη εξέγερση με επαναστατικά χαρακτηριστικά ενδεχομένως να συνέβαλλε και στην αναχαίτιση των αυτοκτονιών που συμβαίνουν κάθε μέρα. Όταν ο κόσμος αντιληφτεί ότι υπάρχει ένα αντίπαλο δέος απέναντι στην βαρβαρότητα που βιώνουμε, και ότι πραγματικά το κτήνος μπορεί να χτυπηθεί και ότι δεν είναι αλώβητο. Ένα σημαντικό σημείο είναι ότι ο Επαναστατικός Αγώνας διατήρησε ζωντανό το επαναστατικό όραμα στα αγωνιζόμενα τμήματα της κοινωνίας. Ήταν μια οργάνωση που αντιλαμβάνοταν τον εαυτό της σαν μέσο για την ανατροπή και όχι σαν αυτοσκοπός, χωρίς δηλαδή να έχει κανένα φετιχισμό με τα όπλα, η οργάνωση διατήρησε ακέραιο τον πολιτικό της χαρακτήρα διατηρώντας σαν πρόταγμα αγώνα την κοινωνική επανάσταση και την μετάβαση στην αναρχία, έτσι, στην τελευταία προκήρυξη αλλά και στην ανατίναξη του χρηματιστηρίου η οργάνωση παρουσίασε μάλιστα και μια πρόταση οργάνωσης της κοινωνίας που μιλούσε για κοινωνικοποίηση της υγείας, για κοινωνικοποίηση της εκπαίδευσης, της υγείας και όλων των κοινωνικών αγαθών. Επανάφερε κοινωνικά το επαναστατικό όραμα, το όραμα για αλλαγή της κοινωνίας. Επίσης θα ήθελα να αναφερθώ τελειώνοντας στις αναλήψεις ευθύνης. Θα ήθελα να μιλήσω αναφέροντας τους δύο λόγους που ουσιαστικά έχει αναφέρει και η ίδια η οργάνωση, ο πρώτος είναι ότι ήρθα να υπερασπιστώ τους ανθρώπους που ανέλαβαν την ευθύνη γιατί με αυτόν το τρόπο υπερασπίστηκαν το πολιτικό τους έργο. Δεν το άφησαν ορφανό απέναντι στην συκοφάντηση, την διαστρέβλωση την εγκληματοποίηση, έργο των δημοσιογράφων και του κρατικού μηχανισμού. Αξιακό ζήτημα σε μεγάλο βαθμό είναι η ανάληψη ευθύνης σε σχέση με τον Λάμπρο Φούντα. Οι άνθρωποι αυτοί τιμώντας την κοινή τους διαδρομή

και την συντροφική σχέση μαζί του δεν τον άφησαν πολιτικά άταφο. Δεν τον άφησαν να αποτυπωθεί στην κοινωνική μνήμη σαν ένας κλέφτης που πήγε να διαρρήξει ένα αυτοκίνητο για δικούς του λόγους, για ιδιωτικούς σκοπούς μυστήριους, δεν άφησαν τα ΜΜΕ να συνωμοσιολογήσουν εις βάρος του και να τον παρουσιάσουν έτσι όπως αυτοί θέλανε. Αναλαμβάνοντας την ευθύνη για την οργάνωση τιμήσανε τον σύντροφο Λάμπρο τοποθετώντας τον στην ιστορία σαν ένα αντάρτη πόλης, σαν έναν αγωνιστή, σαν έναν άνθρωπο πολιτικοποιημένο ο οποίος έχασε τη ζωή του πάνω στην μάχη για την ελευθερία. Οι διαδηλώσεις, τα κοινωνικά συσσίτια, οι καταλήψεις για την επίλυση του στεγαστικού, οι απεργίες, η δημόσια δράση, είναι το μισό έργο των επαναστατών. Το άλλο μισό είναι η προετοιμασία για δυναμική αντιπαράθεση με τα καθεστώτα που ολοένα και περισσότερο τείνουν προς τον φασισμό και τον απόλυτο ολοκληρωτισμό. Αλίμονο εάν οργανώσεις όπως το ΕΑΜ ή κινήματα όπως οι Μαύροι Πάνθηρες είχαν περιορίσει την δράση τους στα κοινωνικά συσσίτια και στις απεργίες που διοργάνωναν. Εάν είχαν απεμπολήσει την βία από τις πρακτικές τους. Σύντομα θα μετατρέπονταν σε κοινωνικά απονευρωμένα κινήματα, αφού δεν θα εξυπηρετούσαν τα κοινωνικά αιτήματα για ανατροπή μέσα στις ιστορικές συγκυρίες όπου έδρασαν. Θα είχαν ηττηθεί πριν καν γεννηθούν.

Πρόεδρος:()κάποια ερώτηση, όποιος θέλει.. η υπεράσπιση να ρωτήσει κάτι συμπληρωματικά;

Μαρίνα Δαλιάνη: Κύριε μάρτυρα είπατε ότι στόχος του Επαναστατικού Αγώνα ήταν να ενθαρρύνει τους καταπιεσμένους μεταξύ άλλων, έχετε εικόνα ως πολίτης και μάλιστα πολιτικοποιημένος πολίτης, πώς εισέπραξε η κοινωνία την δραστηριότητα, αυτές τις ενέργειες και αυτήν την πολιτική ανάλυση, φοβήθηκε, απειλήθηκε, ενθαρρύνθηκε πράγματι;

Γιώργος Βούτσης: Κοιτάξτε, η κοινωνία σίγουρα δεν τρομοκρατήθηκε από το έργο της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας. Η κοινωνία από αυτό που τρομοκρατείτε είναι από την φτωχοποίηση και τον συστημικό φασισμό, από τα οικονομικά μέτρα, από την τρόικα ας που ήρθε χθες, και από τις δεκατρείς ώρες που ζητάει και την εξαήμερη εργασία. Να αναφέρω επίσης κάτι, ότι δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι όταν χτύπαγε η οργάνωση τα φύλλα του Ποντικιού, της εφημερίδας δηλαδή που έστελνε τις προκηρύξεις, σχεδόν εξαντλούνταν. Στην επίθεση με ρουκέτα κατά της Αμερικάνικης πρεσβείας είχαν εξαντληθεί όλα τα φύλλα.. Σε σχέση από κει και πέρα με την αξία της ανθρώπινης ζωής, αυτό που θα ήθελα να πω είναι ότι η οργάνωση φρόντιζε παίρνοντας τηλέφωνα να μην υπάρχουνε τραυματίες. Σε αντίθεση με του πολέμαρχους καπιταλιστές που όταν εξαπολύουν επιθέσεις, με βόμβες απεμπλουτισμένου ουρανίου στην Γιουγκοσλαβία, στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, όχι απλά δεν παίρνουν τηλέφωνο για να παιδοποιήσουνε, οι σφαγές, ας πούμε, είναι ολοκληρωτικές. Πρόκειται για μαζικές γενοκτονίες που αφορούν όλον τον άμαχο πληθυσμό, είναι ανελέητες, αδυσώπητες και βάρβαρες εναντίων του. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα ότι στην πρώτη απόπειρα, επίθεση κατά του Βουλγαράκη, η οργάνωση ακύρωσε την εχθροπραξία για το γεγονός ότι εκείνη την στιγμή περνούσε ένας περαστικός δίπλα από το ποδήλατο που είχε τοποθετηθεί ο εκρηκτικός μηχανισμός και προχώρησε σε δεύτερη απόπειρα εναντίον του. Αυτό δείχνει ότι δεν ήταν μια οργάνωση η οποία μιλούσε για παράπλευρες απώλειες. Δηλαδή, εντάξει και τι έγινε ας πούμε, μπροστά στον υπουργό τι είναι ένας άνθρωπος που πέρναγε εκείνη την στιγμή; για παράπλευρες απώλειες μιλάνε

άλλοι, οι πολέμαρχοι καπιταλιστές που βλέπουν λογιστικά την ανθρώπινη ζωή και την απώλειά της.

Δάφνη Βαγιανού: Τόσο κατά την πρώτη φάση της.. του αγώνα της οργάνωσης, δηλαδή ενάντια στην φιλελευθεροποίηση, την παγκοσμιοποίηση και την άγρια καταστολή που εξαπολύθηκε με την αντιτρομοκρατική υστερία, όσο και στην δεύτερη φάση που επικεντρώθηκε σε αυτόν τον βαθύ χαρακτήρα της κρίσης του συστήματος. Πιστεύετε παρακολουθώντας το ξετύλιγμα της δράσης της οργάνωσης ότι όλες οι ενέργειες, όλες οι πράξεις αυτής της οργάνωσης ήταν σε μια πραγματική αντιστοιχία με τον χαρακτήρα της εποχής και τα αιτήματα που έβαζε;

Γιώργος Βούτσης: Ενοείτε αντιστοιχία σε σχέση με αυτό που βιώνουμε, την κρατική βαρβαρότητα τε με την..

Δάφνη Βαγιανού: Θέλω να πω, είχε δύο φάσεις δράσης ο Επαναστατικός Αγώνας, θα μπορούσαμε σχηματικά να πούμε. Από το 2003 έως και το 2007, που έριξε το βάρος στην μονοκρατορία των ΗΠΑ, στους περιφερειακούς πολέμους στην αντιτρομοκρατική σε εισαγωγικά καταστολή και μια δεύτερη φάση που επικεντρώθηκε σε αυτόν τον βαθύ, παγκόσμιο χαρακτήρα της κρίσης, τον επαναστατικό χαρακτήρα της κρίσης εν τέλει. Όλες του λοιπόν, σε αυτά τα δυο στάδια της δράσης του, όλες οι ενέργειες, οι πράξεις και ο θεωρητικός λόγος που έκφρασε, ήταν σε μια πραγματική ιστορική αντιστοιχία με αυτόν τον χαρακτήρα των περιόδων..

Γιώργος Βούτσης: Προφανώς οι ενέργειες της οργάνωσης ήτανε απόλυτα εύστοχες στη εποχή τους. Το είδος, η ποιότητά τους αλλά και η στόχευση ήταν μέσα στην ιστορική συγκυρία όπου έπρεπε, δεν ήταν μια οργάνωση που γενικά, ας πούμε, παντού και πάντα χτυπαγε χωρίς στρατηγική οπουδήποτε..

Δάφνη Βαγιανού: Έτσι.. ναι.

Γιώργος Βούτσης:... ήταν μια οργάνωση η οποία είχε στρατηγική, επιλεγμένους στόχους και κάθε φορά δηλαδή είχε ένα πολιτικό σκεπτικό μέσα από το οποίο αναγνώριζε τους στόχους της. Δηλαδή πριν επιλέξουν τον στόχο, οι άνθρωποι προφανώς κάνανε συζητήσεις, κάνανε συνελεύσεις, υπήρχε προφανώς από πίσω μια διαδικασία οριζόντια οργανωμένη, αναρχική, μέσα από την οποία γινόταν πολιτική ζύμωση; Δεν είναι τυχαίο ότι αυτοί οι άνθρωποι μέσα από την μόρφωση που διέθεταν προφανώς, αντιλήφθηκαν και την οικονομική κρίση που πρόκειται να ξεσπάσει και όχι μόνο την αντιλήφθηκαν αλλά άλλαξαν ολόκληρη την στοχοθεσία τους και το πολιτικό του σχέδιο προσαρμόζοντάς το στην εποχή.

Δάφνη Βαγιανού: Αυτό ακριβώς σας ρωτώ. Άν εν τέλει καταλήγοντας, τα πολιτικά κίνητρα αυτών των ανθρώπων, της οργάνωσης και των ανθρώπων της, εάν τα πολιτικά κίνητρα είχαν μια βαθιά επαναστατική ιστορικότητα. Αυτό..

Γιώργος Βούτσης: Όποιος δεν αναγνωρίζει το γεγονός αυτό είναι τυφλός ή εθελοτυφλεί.

Πρόεδρος: Να κάνουμε μια διακοπή για...

